

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiného a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **UNIVERS, spol. s r.o.**, se sídlem Cvikovská 379/4, Praha 9, zastoupená JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Hloubětínská 1/38, Praha 9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2025, č. j. 3 Af 5/2025 - 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Celkem osmi dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) ze dne 13. 10. 2023 byla žalobkyni podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „*ZDPH*“), doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2020 až červen 2021 v celkové výši 2 354 899 Kč a zároveň jí byla stanovena povinnost uhradit penále v celkové výši 470 982 Kč. Důvodem doměření DPH bylo neuznání nároku žalobkyně na odpočet daně z přijatých plnění od dodavatele J. F. a společností A.B.Z. AKTIV s. r. o., Easy Happy Way CZ, s. r. o., a Flavoil-Bohemia, s. r. o. v likvidaci. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že poskytnutá plnění (úklidové práce) přijala od deklarovaných dodavatelů

či od jiných plátců DPH, ani neprokázala jejich přijetí v deklarovaném rozsahu a předmětu podle předložených daňových dokladů ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH.

[2] Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 2. 2025, č. j. 4205/25/5300-22441-713288 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a odvoláním napadené dodatečné platební výměry potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 9. 2025, č. j. 3 Af 5/2025 - 113, zamítl.

[4] V úvodu svého rozsudku městský soud zrekapituloval skutkový stav a vymezil právní rámec svého hodnocení, včetně relevantní judikatury správních soudů k uznávání nároků na odpočet DPH. Dále městský soud konstatoval, že důvodem neuznání nárokováných odpočtů nebylo samo o sobě nesplnění formálních podmínek dle § 73 ZDPH (nedostaty příslušných daňových dokladů), nýbrž neprokázání hmotněprávních podmínek dle § 72 ZDPH (neprokázání uskutečnění zdanitelných plnění, resp. neprokázání předmětu těchto plnění a jejich rozsahu). Nedostaty daňových dokladů přitom městský soud i žalovaný posuzovali jako jednu z indicií vyvolávajících pochybnosti o předmětu, rozsahu a deklarovaném dodavateli plnění, nikoli jako samostatný a jediný důvod odepření odpočtu. Daňové orgány dle městského soudu dostatečně konkrétně vyjádřily své pochybnosti ohledně sporných plnění, které se žalobkyni nepodařilo rozptýlit, ačkoli jí k tomu daňové orgány poskytly prostor. Z hlediska posouzení splnění podmínek nároku na odpočet DPH bylo podle městského soudu nerozhodné, zda byla žalobkyně v dobré víře ohledně svých dodavatelů, pokud neprokázala, že předmětná zdanitelná plnění přijala právě od deklarovaných dodavatelů či od jiných osob v postavení plátců DPH a v deklarovaném rozsahu a předmětu. Městský soud neshledal přílehlavými odkazy žalobkyně na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu týkající se podvodů na DPH, neboť daňové orgány zde nárok neodepřely z důvodu účasti žalobkyně na daňovém podvodu. S ohledem na dispoziční zásadu ovládající soudní přezkum správních rozhodnutí a na zásadu koncentrace řízení městský soud dále uvedl, že není povinen za žalobkyni dohledávat ve spise či v předložených dokumentech konkrétní argumenty, které žalobkyně v žalobě řádně nevymezila, respektive přezkoumávat rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů, které neuplatnila včas.

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Tu opřela o kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka předně namítá, že městský soud rozhodl bez jednání, ačkoli podle ní povaha věci, rozsah dokazování a význam navržených důkazů vyžadovaly ústní projednání. Zdůrazňuje právo účastníka být přítomen projednání věci a možnost vyjádřit se k důkazům.

[7] Dále tvrdí, že správce daně pochybil, pokud neprovedl místní šetření v depech, vozovnách a dalších místech, kde měly být fakturované úklidové práce prováděny. Podle stěžovatelky by takové šetření potvrdilo reálné uskutečnění plnění. S tím souvisí i její tvrzení, že místa plnění byla dostatečně určitelná a že daňové orgány neměly jen z jejich údajně nedostatečného označení dovozovat pochybnosti o uskutečnění plnění.

pokračování

[8] Těžiště kasační stížnosti spočívá v tvrzení, že stěžovatelka unesla své důkazní břemeno. Uvádí, že fakticky přijala úklidové a související práce od deklarovaných dodavatelů, zejména od J. F., případně prostřednictvím jím zajištěných pracovníků, a tato plnění použila pro svou ekonomickou činnost při poskytování služeb společnosti ECO-PRIM s.r.o. (jako hlavnímu dodavateli veřejných zakázek na úklid v depech Českých drah a dopravních podniků) a dalším odběratelům. Odkazuje na faktury, přílohy k fakturám, přehledy normohodin, seznamy pracovníků, hotovostní úhrady, smlouvy, potvrzení odběratelů a svědecké výpovědi J. F., I. V., zástupců ECO-PRIM s.r.o. a jednatele stěžovatelky. Namítá, že případné rozpory ve výpovědích svědků byly jen dílčí a vysvětlitelné časovým odstupem.

[9] Stěžovatelka rovněž tvrdí, že městský soud i žalovaný nesprávně hodnotili judikaturu týkající se prokazování skutečně vynaložených výdajů a podvodů na DPH. Podle ní nešlo o fiktivní plnění; pokud daňové orgány připustily, že úklidové práce byly uskutečněny, neměly proto nárok na odpočet odepřít. Dovolává se také dobré víry při výběru dodavatelů a namítá, že správce daně neprokázal její vědomou účast na podvodu na DPH.

[10] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Upozornil, že řada kasačních tvrzení jen opakuje žalobní argumentaci nebo ji nepřipustně rozšiřuje. Námitka neprovedení místního šetření byla podle něj uplatněna opožděně již v řízení před městským soudem a námitka specifikace míst plnění nebyla v žalobě uplatněna vůbec. Věcně žalovaný setrval na tom, že stěžovatelka neprokázala předmět, rozsah ani dodání sporných plnění deklarovanými dodavateli či jinými osobami v postavení plátců DPH.

[11] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka nově namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a zprávy o daňové kontrole. Tvrdila, že daňové orgány směřovaly argumentaci typickou pro neprokázání nároku na odpočet s argumentací typickou pro podvod na DPH, což podle ní vedlo k nejasnosti důvodů doměření. Žalovaný ve vyjádření k této replice uvedl, že daná námitka je nová a opožděná a že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a konzistentní.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že městský soud v rozporu se zákonem rozhodl bez jednání (viz odst. [6] výše). Tato námitka není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že městský soud zaslal zástupkyni stěžovatelky dne 9. 4. 2025 výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. s poučením

o procesních následcích nevyjádření. Výzva byla doručena do datové schránky právní zástupkyně stěžovatelky (č. l. 27 spisu městského soudu). Stěžovatelka na výzvu nereagovala a nesouhlas s rozhodnutím bez jednání neuplatnila. Ze spisu zároveň nevyplývá, že by již dříve požadovala nařízení jednání nebo vyslovila nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Městský soud proto mohl vycházet z fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[16] Ani povaha věci sama o sobě nevyžadovala nařízení jednání. Městský soud neprováděl dokazování, nýbrž vycházel ze správního spisu; obsahem správního spisu se podle ustálené judikatury nedokazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Důkazní návrhy stěžovatelky městský soud vypořádal v odst. 58 napadeného rozsudku a vysvětlil, proč je neprovedl. Za této situace nebyl povinen jednání nařídit.

[17] Stejně tak nebyl důvod provádět dokazování v řízení o kasační stížnosti k listinám připojeným až ke kasačním podáním. Kasační řízení není pokračováním daňového řízení. Daňový subjekt nemůže neunesení důkazního břemene v daňovém řízení zpravidla napravovat až před správním soudem důkazy, které mohl uplatnit již dříve (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Afs 325/2017 - 30, odst. [18], a ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017 - 139, odst. [74]).

[18] Před meritorním hodnocením jednotlivých věcných námitek kasační soud konstatuje, že námitka neprovedení místního šetření (viz výše odst. [7]) je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka ji totiž uplatnila až v doplnění žaloby ze dne 23. 6. 2025, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, která začala běžet doručením rozhodnutí žalovaného dne 11. 2. 2025. Městský soud se jí proto v odst. 57 svého rozsudku správně odmítl věcně zabývat (viz § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.). Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti nezpochybňuje závěr městského soudu o opožděnosti dané námítky, ale znovu jen tvrdí, že ve věci mělo proběhnout místní šetření.

[19] Nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je také kasační námitka, že daňové orgány stěžovatelce nesprávně kladly k tíži nedostatečnou specifikaci míst plnění (viz odst. [7] výše). Takto vymezený žalobní bod stěžovatelka v žalobě včas neuplatnila, ač tak učinit mohla. Pouhé obecné odkazy na fotografie, seznamy pracovníků či místa výkonu prací nebyly konkrétní žalobní námitkou proti závěru o údajně nedostatečné specifikaci míst plnění. Nado tato otázka nebyla nosným důvodem neuznání odpočtů. Daňové orgány nezaložily doměření primárně na tom, že by nebylo známo, kde se úklid prováděl, nýbrž na tom, že stěžovatelka neprokázala předmět, rozsah a dodavatele sporných plnění v postavení plátce DPH.

[20] Pouze obecně lze reagovat na obecnou námitku, že městský soud nesprávně aproboval závěry žalovaného o neunesení důkazního břemene (odst. [8] shora). I zde však platí, že rozsah přezkumu je určen tím, jak konkrétně stěžovatelka napadá závěry městského soudu. Žaloba byla v řadě částí obecná a převážně jen odkazovala na množství listin a výpovědí bez vysvětlení, které konkrétní závěry žalovaného mají vyvracet. Soud není povinen za účastníka domýšlet skutkovou ani právní argumentaci (rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS; rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 102/2018 - 25, odst. [12]). Nejvyšší

pokračování

správní soud konstatuje, že v napadeném rozsudku městský soud aproboval závěry žalovaného odůvodněně a s odkazem na relevantní judikaturu.

[21] Pokud jde o věcné kasační námitky, Nejvyšší správní soud připomíná základní, zákonem stanovená a judikaturou upřesněná, pravidla pro vznik nároku na odpočet DPH na vstupu u přijatého zdanitelného plnění a dokazování v daňovém řízení.

[22] Nárok na odpočet DPH podle § 72 ZDPH předpokládá, že plátce přijme zdanitelné plnění a použije je pro svou ekonomickou činnost. Z § 72 a § 73 ZDPH ve spojení s judikaturou SDEU a Nejvyššího správního soudu dále plyne, že hmotněprávně musí jít o plnění poskytnuté osobou v postavení plátce DPH; tento závěr výslovně formuloval rozšířený senát v rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, č. 4336/2022 Sb. NSS. Podle § 73 ZDPH je daňový subjekt povinen mít daňový doklad; neobsahuje-li doklad všechny předepsané náležitosti, lze nárok prokázat jiným způsobem. Podle § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH musí daňový doklad obsahovat rozsah a předmět plnění.

[23] Samotné předložení daňového dokladu nárok na odpočet neprokazuje, pokud vzniknou vážné a důvodné pochybnosti o tom, zda se plnění uskutečnilo tak, jak je deklarováno (viz námitka dle odst. [8] výše). Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvolávající pochybnosti o věrohodnosti či průkaznosti dokladů. Neprokazuje však za daňový subjekt, jak se obchodní případ skutečně odehrál. Po unesení důkazního břemene správcem daně přechází břemeno zpět na daňový subjekt, který musí své tvrzení prokázat.

[24] To platí i pro předmět a rozsah plnění. V rozsudku ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Afs 235/2020 - 76, odst. [18], zdejší soud uvedl, že předmět a rozsah plnění nemusí být na daňovém dokladu popsány vyčerpávajícím způsobem, musí však být patrné a určitelné, za jaká konkrétní plnění a v jakém množství či rozsahu byla cena účtována. Neprokázání rozsahu plnění je samostatným důvodem pro neuznání odpočtu DPH, a to i ve světle rozsudku SDEU ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, a navazujícího rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 334/2017 - 208), jak plyne z rozsudku kasačního soudu ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Afs 403/2020 - 63, odst. [16], [22] a [24]).

[25] Jelikož městský soud posuzoval věc též s ohledem na judikaturu ve věci *Kemwater* a stěžovatelka obecně zpochybňuje závěr o neprokázání dodavatele v postavení plátce DPH, připomíná Nejvyšší správní soud i závěry této judikatury. Podle rozsudku SDEU *Kemwater ProChemie* a následného rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017 - 208 nemusí být skutečný dodavatel vždy jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou plyne, že plátcem DPH nutně byl. V nynější věci však nebyla sporná pouze totožnost dodavatelů; stěžovatelka neprokázala ani předmět a rozsah sporných plnění.

[26] Daňové orgány ani městský soud nestavěly závěr o neuznání odpočtů na tom, že by stěžovatelka vůbec žádné úklidové služby dále neposkytovala. Žalovaný v odst. 71 svého rozhodnutí připustil, že určitá plnění se v té či oné formě fakticky uskutečnila a byla použita v ekonomické činnosti stěžovatelky. Důvodem neuznání odpočtu bylo, že stěžovatelka neprokázala, zda šlo o plnění deklarovaná na dokladech **co do předmětu, rozsahu a dodavatele v postavení plátce DPH**. Tento závěr žalovaný shrnul zejména

v odst. 69 až 72 svého rozhodnutí a městský soud tento závěr odůvodněně aproboval v odst. 39, 41 až 43, 47, 51 a 56 napadeného rozsudku.

[27] U plnění deklarovaných od J. F. žalovaný podrobně vysvětlil, proč předložené doklady, smlouvy, přílohy, evidence výkonů a výpovědi neprokazují deklarovaný předmět a rozsah plnění. Plnění rozdělil do skupin A1 až A5 a zabýval se jimi v odst. 24 až 46 svého rozhodnutí. Podstatné je, že faktury obsahovaly jen obecné popisy typu „čistící, úklidové a pomocné práce“, přílohy pracovaly s pojmem „jednotka“, který nebyl spolehlivě definován, a evidence výkonů pracovníků neumožnila napárovat „jednotky“ vykazované J. F. na normohodiny vykazované stěžovatelkou vůči jejím odběratelům. Městský soud tyto závěry aproboval zejména v odst. 41 až 47 svého rozsudku.

[28] Kasační argumentace stěžovatelky tyto konkrétní závěry nevyvrací. Stěžovatelka obecně tvrdí, že J. F. zajišťoval pracovníky, že ceny odpovídaly realitě, pracovníci mohli pracovat pro více subjektů a odměny byly hrazeny v hotovosti. Tato tvrzení však sama o sobě neprokazují, že právě J. F. dodal stěžovatelce konkrétní plnění v deklarovaném rozsahu a za deklarovanou cenu. Totéž platí pro hotovostní úhrady: ty nemohou prokázat rozsah protiplnění a kdo je poskytl.

[29] Námitka týkající se přehledů normohodin je přípustná nanejvýš jako obecná polemika s tím, jak městský soud vypořádal odkaz stěžovatelky na evidence výkonů a seznamy pracovníků. Není však dle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná v rozsahu, v němž stěžovatelka až v kasační stížnosti poprvé konkrétně polemizuje s dílčími závěry žalovaného v odst. 32 až 35 jeho rozhodnutí. Nad rámec věci lze dodat, že právě tyto odstavce rozhodnutí žalovaného vysvětlují, proč pojem „jednotka“ nebyl průkazný a proč se údaje z příloh a evidencí výkonů vzájemně neshodovaly.

[30] Obdobně obecné jsou stěžovatelčiny odkazy na svědecké výpovědi. Žalovaný se těmito výpověďmi zabýval u J. F. v odst. 39 až 42, u dalších dodavatelů v odst. 50, 54 až 59 a 61 až 65 svého rozhodnutí. I. V., kterého J. F. i jednatel stěžovatelky spojovali s faktickým zajištěním pracovníků, svou účast na sporných plněních popřel. Z jednotlivých výpovědí proto neplyne konkrétní prokázání předmětu, rozsahu a dodavatele jednotlivých sporných plnění.

[31] Nepříléhavé jsou i odkazy stěžovatelky na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech „sp. zn. 7 Afs 212/2006, 2 Afs 160/2005 a 9 Afs 30/2007“. První se týká zejména rozsahu přezkumu a odůvodnění odvolacího rozhodnutí v daňovém řízení, druhé obnovy řízení. Třetí se týká daně z příjmů a možnosti prokázat skutečně vynaložený výdaj jinak, než účetním dokladem. I podle tohoto rozhodnutí (rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73) však musí daňový subjekt jednoznačně a transparentně vysvětlit skutečné okolnosti výdaje. To stěžovatelka neučinila; navíc u DPH je třeba prokázat i přijetí zdanitelného plnění právě od plátce DPH a jeho konkrétní předmět a rozsah.

[32] Stejně tak nejsou relevantní odkazy stěžovatelky na rozsudky SDEU ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd a Bond House Systems Ltd*, a ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Kittel a Recolta Recycling*. Tato judikatura se týká odeprání nároku na odpočet pro vědomou účast na podvodu na DPH. V posuzovaném případě však daňové orgány

pokračování

nárok neodepřely proto, že by tvrdily a prokazovaly účast stěžovatelky na podvodu na DPH, ale proto, že stěžovatelka neprokázala hmotněprávní podmínky odpočtu; na to ostatně stěžovatelku správně upozornil již městský soud. Dobrá víra při výběru dodavatelů nemůže „nahradit“ neprokázání předmětu, rozsahu a dodání plnění osobou v postavení plátce DPH.

[33] V závěru Nejvyšší správní soud reaguje na repliku stěžovatelky, v níž namítla nesrozumitelné odůvodnění zprávy o daňové kontrole a rozhodnutí žalovaného (viz odst. [11] výše). Stěžovatelka tuto argumentaci neuplatnila v řízení před městským soudem, ač jí nic nebránilo namítat nesrozumitelnost zprávy o daňové kontrole nebo rozhodnutí žalovaného již v žalobě. V tomto rozsahu jde proto o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[34] Nejvyšší správní soud přesto ověřil, zda případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nebránila městskému soudu v přezkumu a zda se nepromítla do zákonnosti napadeného rozsudku. K vadám nepřezkoumatelnosti, které by zcela pominul odvolací správní orgán i krajský soud, může totiž Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 - 51, č. 865/2006 Sb. NSS). Takovou vadu však v nynější věci neshledal. Závěry obsažené ve zprávě o daňové kontrole i v rozhodnutí žalovaného jsou jako celek konzistentní a vzájemně provázané. Daňové orgány nevycházely z toho, že by všechna sporná plnění byla zcela fiktivní. Naopak připustily, že určitá plnění se v té či oné formě fakticky uskutečnila a byla použita v ekonomické činnosti stěžovatelky; zpochybněny však zůstaly jejich předmět, rozsah a dodání deklarovanými dodavateli či jinými osobami v postavení plátců DPH. Tato výchozí teze je z rozhodnutí žalovaného zřejmá zejména z odst. 69 až 72. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelkou, že v průběhu řízení došlo k zásadní změně důvodů rozhodnutí, která by jí znemožnila nebo podstatně ztížila obranu.

[35] Rozpor není ani v tom, že žalovaný na jedné straně uvedl, že stěžovatelka předložením daňových dokladů unesla primární důkazní břemeno, a na straně druhé konstatoval, že doklady nemají dostatečnou vypovídací hodnotu co do předmětu a rozsahu plnění. První závěr se týká počáteční dokladové povinnosti, druhý důkazní hodnoty dokladů po vzniku konkrétních pochybností. Odkazy na obezřetnost stěžovatelky či nedůvěryhodnost dodavatelů byly indiciemi v rámci hodnocení důkazů, nikoli samostatnou konstrukcí odepření odpočtu pro účast na podvodu.

[36] Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu